

Liniștea Domnului Hristos

Liniștea Domnului Hristos

“Tatăl este în Mine și Eu sunt în Tatăl!” (Ioan 10.31-39)

Nu apucase Domnul Hristos să-și termine vorbirea, cele din urmă cuvinte: „Eu și Tatăl una suntem” și iudeii au fost așa de furioși la auzul acestor cuvinte, că au luat pietre ca să-L ucidă. Firește că împrejurarea în care era ar fi fost de natură să-L tulbure pe Cel care Se găsea în fața unei astfel de amenințări. Și totuși, Domnul Isus rămâne în pace.

În toate împrejurările grele prin care trecea Domnul Hristos, El rămânea liniștit. De ce oare? De unde avea Domnul Hristos tăria aceasta să rămână liniștit? Era doar amenințat să fie ucis cu pietre!

De unde această putere? Din faptul că știa bine că are o lucrare anume din partea lui Dumnezeu. Aceasta avea să-L ducă la moarte, bineînțeles. De aceea El rămâne liniștit. Nimeni nu moare, spune cineva, de boală. Oamenii așa gândesc: s-a îmbolnăvit de inimă sau altceva și a murit. Nu, fiecare moare atunci când vrea Dumnezeu: nici mai înainte, nici mai târziu. De aceea Domnul Hristos, în fața acestor amenințări din partea vrăjmașilor, stă liniștit.

Ce bine ar fi dacă și noi, credincioșii, am călca pe urmele Domnului Hristos, care este nu numai Mântuitorul nostru, ci și pilda vieții noastre! Ce fericiți am fi noi să călcăm pe urmele Domnului Isus Hristos și în privința aceasta, adică să ne știm hotărât în mâna lui Dumnezeu, având fiecare o responsabilitate din partea lui Dumnezeu, de a fi în lume martorii Lui! Dacă am fi așa, firește că atunci s-ar stinge și dorințele noastre pătimase și temerile noastre.

Ah, dacă aș avea cutare lucru! Îl dorești cu înfocare și nu îl ai. Atunci ce se întâmplă? Ai făcut să-ți depindă soarta de împlinirea acestei dorințe și, când nu ți s-a împlinit dorința, atunci pleci aripile și cazi în îndoială. Să fim mai practici: cutare față dorește cu înfocare să se mărite cu cutare băiat, însă această dorință nu i se realizează; atunci lasă aripile la pământ, s-a dus credința fetei. De ce? Pentru că a fost stăpânită de o dorință pătimasă; nu și-a încredințat soarta și pentru împrejurarea aceasta în mâna Domnului, care cunoaște totul, care știe ce face, știe când face și știe cum face.

Dar se sting și temerile pătimase. Ah, dacă nu s-ar întâmpla cutare lucru! Dacă nu m-ar da afară din slujbă! Și totuși lucrul acesta se întâmplă. Atunci, care este urmarea acestei temeri pătimase? Te dă afară, lași aripile în jos. A murit Dumnezeu? Nu, noi am fost stăpâniți de dorințe pătimase, de temeri pătimase, pentru că nu ne-am încredințat soarta în mâna Domnului și n-am fost conștienți, n-am fost hotărâți, n-am știut precis răspunderea pe care o avem de la El.

Suntem lăsați în lume nu pentru ca să ne căsătorim, nu ca să avem ocupații, slujbe. Alta este răspunderea pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Acestea sunt lucruri care se adaugă pe deasupra, pe lângă ceea ce ne-a dat El. Dar, dacă noi le schimbăm, să nu ne mirăm dacă suntem purtați de aceste dorințe pătimase când într-o parte, când în alta. Ne amăgim că dăm dovadă că suntem copii ai lui Dumnezeu, când, în realitate, arătăm ce suntem noi, nu ce este Dumnezeu. De aceea nu avem liniște în fața împrejurărilor, oricât de grele ar fi și ar veni peste noi. Domnul Isus Hristos ne este pildă în această privință.

Era într-o situație grea, extrem de grea, să fie omorât cu pietre. Dar rămâne liniștit. Și liniștea Domnului Hristos îi dezarmează pentru moment.

Le pune întrebarea: „Multe lucrări bune v-am arătat, de la Tatăl Meu; pentru care lucrare din acestea Mă ucideți cu pietre? ” Iudeii l-au răspuns: „Nu pentru o lucrare bună Te ucidem cu pietre, ci pentru hulă și pentru că Tu, Om fiind, Te faci pe Tine însuși Dum-nezeu” (Ioan 10.33). Cu aceste cuvinte l se aduce o insultă Domnului Isus. Iată greutatea: amenințări la început, insultă acum. „Tu, Om fiind, Te faci pe Tine însuși Dumnezeu ”. Aceasta este o hulă.

Și atunci spune Domnul Hristos mai departe: „Dacă legea a numit dumnezei pe aceia cărora le-a vorbit Cuvântul lui Dumnezeu - și Scriptura nu poate fi desființată - atunci cum ziceți că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta pentru că am zis: „Sunt Fiul lui Dumnezeu!” Iată, judecătorii, căpeteniile care cârmuiau în Numele lui Dumnezeu, aveau o responsabilitate de la Dumnezeu și purtau numele acesta, de dumnezei, într-o lucrare dată de Dumnezeu. Dar Eu, n-am fost Eu sfințit pentru aceasta? Nu M-a trimis Tatăl în lume pentru aceasta? Nu am spus Eu lui Dumnezeu Tatăl: „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule”? Nu spune Domnul Hristos: „Mâncarea Mea este să fac voia Tatălui Meu, a Celui ce M-a trimis?” Era pus deoparte cu o răspundere deosebită din partea lui Dumnezeu, lucra în Numele lui Dumnezeu. Atunci, dacă Eu am lucrarea aceasta din partea lui Dumnezeu, am voie să iau chip de om, să mor pentru păcatele voastre. Cum spuneți voi că hulesc?

Este adevărat că Domnul Hristos a intrat în lume ca Fiu al Omului, că a crescut aici ca Fiu al Omului, dar tot atât de adevărat este că El a venit în lume și ca Fiu al lui Dumnezeu. Dacă El, Dumnezeu binecuvântat în veci, ar fi venit numai ca Fiu al lui Dumnezeu, nouă tuturor ni s-ar fi întâmplat precum apostolului Ioan: am fi căzut cu fața la pământ în fața strălucirii Lui. Dar mulțumim Dumnezeului nostru pentru că L-a trimis în starea aceasta, cu chip ca al nostru, ca să Se poată apropia de noi și ca noi să ne putem apropia de El. El a trecut ca Fiu al Omului prin toate împrejurările ca și noi, însă niciodată nu a păcătuit. Iar ca Fiu al lui Dumnezeu, bineînțeles, El a putut să aducă la îndeplinire mântuirea noastră. Ca Fiu al Omului, El ne-a dat și o pildă de cum trebuie să trăim în lume. Și are prilejul Domnul Isus, când stă liniștit în fața amenințărilor lor, să arunce o privire asupra vieții Lui, ca martor în fața lor: „Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți. Dar, dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea, ca să ajungeți să cunoașteți și să știți că Tatăl este în Mine și Eu sunt în Tatăl”. Domnul Hristos pune înaintea lor cuvintele Lui, pe de o parte, iar pe de altă parte lucrările Lui.

Domnul Hristos a vorbit cum n-a vorbit nici unul dintre ei. Chiar vrăjmașii Lui sunt nevoiți să spună: „ Vorbește ca unul care are putere, nu vorbește ca unul dintre noi!" De unde această putere? De unde această tărie asupra cuvântului? Domnul Isus Hristos nu vorbea de la El. Este scris: „Le-am dat cuvântul pe care Tu Mi l-ai dat". Când vorbea Domnul Hristos, era glasul Domnului.

Mulți îl tăgăduiesc pe Domnul Hristos, dar Scriptura ne spune că faptele Lui făcuseră să se răspândească zvonul despre El până la mari depărtări. De unde această putere? Tot de la Dumnezeu. El însuși spune: „Eu nu fac decât ceea ce văd pe Tatăl făcând" (Ioan 5). Domnul Isus nu făcea nimic de la El. Era brațul lui Dumnezeu; Dumnezeu lucra prin brațul Domnului Hristos.

Și noi suntem puși în împrejurări grele uneori. Și noi suntem trași la răspundere pentru credința noastră. Avem noi această liniște, ca a Domnului Isus Hristos? Suntem noi încredințați că orice vorbă pe care o spunem ca oameni credincioși este de la Dumnezeu, așa cum spunea Domnul Hristos: „Le-am dat Cuvântul pe care Mi l-ai dat Tu?" Suntem noi încredințați că orice pas pe care-l facem este sub îndrumarea lui Dumnezeu? Ne purtăm noi într-un mod vrednic de Domnul?

Dar aceia s-au ridicat din nou și căutau iar să-L prindă. Domnul Isus, cu toată liniștea de la început, trece prin mijlocul lor și ei nu pot să-l spună nimic. Pleacă iar dincolo de Iordan, unde boteza Ioan la început, și rămâne acolo, până este chemat din nou în Betania, ca să arate din nou lucrările pe care Dumnezeu l le-a dat să le facă.

„Mulți au crezut în El în locul acela". Cuvintele Domnului Isus Hristos, lucrările pe care le făcea pentru cei ce vroiau să se lase înrăuriți de puterea aceasta neobișnuită a Lui i-a făcut pe aceștia să creadă. Și aceasta a fost răsplata stării de liniște a Domnului Hristos. Ceilalți au rămas în necredința lor. S-au împotrivit puterii cuvintelor Domnului Hristos, s-au împotrivit puterii care izvora din lucrarea Domnului. „ Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului? " (Isaia 53.1). Dar cei care au dat crezare au făcut bucurie Domnului Isus Hristos, ei s-au pus la adăpost, salvându-și sufletele de pierzarea eternă.

Să ne ajute Dumnezeu să reținem liniștea Domnului Isus Hristos arătată în acest loc. În toate împrejurările prin care trecea Domnul Isus (aici: moarte, amenințarea menită să înfioare), cum nu se poate mai grele, El a rămas liniștit, pentru că Se știa sigur în mâna lui Dumnezeu, Tatăl Său, și știa precis că nu l se poate întâmpla nimic fără voia Tatălui.

Să învățăm și noi acest lucru important. Într-o parte din Cuvânt ni se spune: cum a fost Domnul Isus Hristos în lume, așa suntem și noi. „Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât mai înainte decât pe voi. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales din lume, de aceea vă urăște lumea" (Ioan 15.18-19).

Și s-ar putea să trecem și noi prin împrejurări ca acestea. Să învățăm de la El nu numai dragostea Lui, nu numai blândețea Lui; să învățăm și liniștea aceasta, care ne va face întotdeauna numai bine. Să stăm liniștiți în mijlocul furtunilor vieții care ne amenință. În liniște putem să-L mărturisim pe Domnul Isus Hristos cu cuvintele lui Dumnezeu; în liniște, cei care sunt rânduiți vor primi mântuirea, pentru că sunt puși direct în fața lui Dumnezeu.

clickbible.org